

Linda van Rijn

De Jaarclub



Uitgeverij Oorsprong

1

‘Wat was er mis met een reünieweekend op Gran Canaria?’ Hugo Hoograven keek zijn vriendin aan en grijnsde. ‘Wie zei ook alweer: ‘Als ik snowboots moet meenemen op vakantie, dan ga ik dus niet?’

Dominique van Westerloo kneep haar ogen samen en stak haar tong uit. ‘Het is geen vakantie, het is maar een weekend.’

‘Maar het is wel koud.’

‘Wenen is een prachtige stad, juist als het sneeuwt.’ Althans, dat had Dominique vaak gehoord. Zelf was ze nog nooit in de Oostenrijkse hoofdstad geweest, al stond die al een tijdje op haar verlanglijst.

‘Ik dacht dat jij niet kon functioneren onder het vriespunt’, ging Hugo nog even door. Dominique lachte. Ze was de eerste om toe te geven dat ze zich altijd vreselijk aanstelde als de zomer voorbij was. De herfst ging nog net, maar de winter vond ze zo verschrikkelijk dat ze het hele jaargetijde het liefst onder een deken door-

bracht. Niet alleen de kou die niet uit je huis en uit je lijf te verdrijven leek, maar ook de dagen waarop het maar niet licht werd en het geglibber over ijs en sneeuw. Jaren geleden was ze, vlak voor haar eerste grote zaak, pal voor de rechtbank uitgegleden vanwege de gladheid. Ze had haar pleidooi, iets waar ze als beginnend advocaat toch al bloednerveus voor was, gehouden terwijl haar pols dikker en dikker werd. De pijn had haar voortdurend afgeleid, al had gelukkig niemand het gemerkt. Toen ze die middag op de eerste hulp te horen kreeg dat haar pols stevig gekneusd was, had ze de winter voor eens en voor altijd vervloekt.

‘Dan lijkt het me zaak dat jij mij voortdurend warm houdt’, antwoordde Dominique op het geplaag van haar vriend.

‘Heb ik ook nog een functie’, zei Hugo droog. ‘Want verder ga ik vooral mee als behang, toch?’

‘En om mijn koffer te dragen.’

‘Ik kan niet wachten.’

Hugo verdween naar de badkamer om zijn toiletta's te pakken. Dominique keek hem na. Het weekend dat voor hen lag, was misschien inderdaad leuker voor haar dan voor hem, al wist ze dat hij er best zin in had. In Wenen zou ze

het vijftienjarig bestaan van haar jaarclub vieren, met haar zeven jaarclubgenoten en hun partners. Dat ze elk jaar een weekend wegging met haar vriendinnen was traditie, dat de mannen meegingen was voor het eerst. En ze waren ook niet eerder in het buitenland geweest. De plannen hadden er wel gelegen, maar er was altijd wel iemand die vanwege gebrek aan geld of tijd liever in Nederland bleef. Toen ze tien jaar bestonden, waren er wilde plannen geweest om naar New York te gaan. Uiteindelijk belandden ze in Noord-Brabant, waar ze overigens een geweldig weekend in Den Bosch hadden beleefd. Voor het vijftienjarig bestaan wilden ze echter eindelijk eens uitpakken.

Dominique haalde nog een dikke trui uit haar kast en stopte die in haar koffer. Toen haar vriendin Suzan had voorgesteld om naar Wenen te gaan, had Dominique wel even geaarzeld. Eerder hadden ze het erover gehad om naar Athene te gaan. Dat was een plan dat al jaren geleden was ontstaan, al bij hun afstuderen. Hun jaarclub heette Artemis en ooit zouden ze naar de bakermat van de Griekse cultuur afreizen om hun banden te verstevigen, hadden ze toen geroepen. Dominique wilde best toegeven dat dat

allemaal in een dronken en melancholische bui was geroepen, maar ze vond de symboliek er niet minder mooi om. Ze had het mailtje van Suzan even onbeantwoord gelaten omdat ze tijd nodig had om een goed antwoord te verzinnen, maar toen in de tussentijd alle anderen al met Wenen hadden ingestemd, had ze gemaild dat ze het ook een goed idee vond. Ze wilde immers geen spelbreker zijn en eigenlijk kende ze Suzan ook langer dan vandaag. Als die eenmaal iets had verzonnen, kreeg je het maar moeilijk uit haar hoofd.

Tijdens hun studententijd had Dominique daar weleens moeite mee gehad. Zij en Suzan waren best close geweest, maar ze kon zich zeker vier of vijf keer herinneren dat ze knallende ruzie hadden gehad omdat Suzan zo dominant kon zijn. Het liefst wilde ze iedere donderdag bepalen waar het wekelijkse jaarclubetentje zou plaatsvinden, en als ze in het weekend iets met elkaar ondernamen, was het Suzan die alles wilde regelen. Op haar manier. Ook dacht Dominique aan die keer dat zij en Suzan ruzie hadden gehad omdat Dominique bij een roeivereniging wilde gaan, terwijl Suzan liever een andere sport wilde doen. Dominique had simpelweg gezegd dat ze alle-

bei hun eigen keuze konden maken, wat Suzan als een enorme belediging had opgevat. Uiteindelijk was Dominique niet bij de roeivereniging gegaan, omdat ze de drie keer per week dat ze aanwezig moest zijn een beetje te veel vond naast haar studie. Toch was het geen zinloze ruzie geweest, want vanaf dat moment was er iets meer ruimte gekomen in hun band, wat Dominique best een verademing had gevonden. Een paar jaar later waren zij en Suzan uit elkaar gegroeid, vooral nadat Suzan een vaste relatie met Menno had gekregen. Vanaf dat moment was het Menno voor en Menno na en Dominique was af en toe behoorlijk moe geworden van al dat ge-Menno. Menno werkte toen al als onderzoeker aan de universiteit en was bezig met een ingewikkeld promotieonderzoek. Zijn hoogste doel was professor worden, wat hem inmiddels was gelukt. Hij genoot veel aanzien in binnen- en buitenland en daar was hij zich ook terdege van bewust.

‘Ik zou ze meenemen.’

De stem van Hugo haalde Dominique uit haar gedachten. ‘Wat?’ vroeg ze een beetje verdwaasd. Ze was zo ver weg geweest dat ze helemaal niet door had gehad dat hij naast haar was komen staan.

‘Die sokken’, wees hij. Dominique keek naar de blauwe skisokken in haar hand, die ze blijkbaar uit de kast had gepakt. ‘Je hebt ze vast nodig daar.’

‘O. Ja, goed idee.’

‘Waar zat jij met je gedachten?’ vroeg Hugo.

‘O, gewoon.’ Dominique haalde haar schouders op. ‘Ik dacht aan de jaarclub. En dat het al tien jaar geleden is dat ik ben afgestudeerd.’

‘O god...’ Hugo keek haar quasiwanhopig aan. ‘Wordt het zo’n weekend? Het enige wat jullie gaan doen is nostalgische herinneringen ophalen, zeker.’

‘Daarom hebben we de mannen ook meegenomen’, grijnsde Dominique.

‘Om jullie zo nu en dan weg te trekken van memory lane?’

‘Nee, om meer wijn voor ons in te schenken als we net helemaal in onze ‘dat waren nog eens tijden’-modus zitten.’

‘Kijk maar uit, ik voer je zo dronken dat je per ongeluk naast Lennard in bed kruipt. Lepeltje-lepeltje tegen hem aan.’

Dominique lachte en gruwelde tegelijk. ‘Heerlijk, dat rughaar.’

Lennard was de vriend van Tessa. Hij was